

1 MAYIS BİR TARİHTİR!

Ülkemizde 1 Mayıs, 1977'yle başlayan bir tarihtir!
77'nin 1 Mayıs'ı düzenin değişmesini isteyen herkesin gücünü, sesini, istemini dile getirmek için İstanbul/Taksim'de bir araya getirdi.

Ve o gün katliam yapıldı.

77'nin 1 Mayıs'ı, katliamıyla olduğu kadar, kitleliliğiyle de tarihe geçti.

31 yıl sonra, bugün, "devrimci" ya da "solcu" konfederasyonların başını çektiği oportünistler, pasifistler ve her türden devrim kaçkınları 1 Mayıs'ı icazet altına almak için öne fırladılar.

Kapatma davasıyla AKP'nin "köşeye sıkıştığı"na inanan, AKP'nin "demokrat görüntüsü"ne ihtiyacı olduğunu düşünen bu fırsatçılar 1 Mayıs'ı pazarlık masasına yattılar.

Önce Abdullah Gül'den icazet almakla işe giriştiler. İçişleri bakanıyla yoğun bir görüşme trafiğine girdiler. Adalet Bakanı aracılığıyla F-Tipi cezaevlerine ilişkin "tavizler" bile verilebileceği mesajları verildi.

AKP'nin istediği, solun ve işçi kitlelerinin kapatma davası sürecinde AKP'nin "kurşun askerler" rolü oynamasıydı.

Konfederasyon ağalarının, sol legalizm kariyeristlerinin isteği ise, kendilerine inanırılığı artıracak bir gösteri olanağı tanınmasıydı.

Geçen yıl "Taksim" diye ortaya çıkmışlardı. Nereden ve nasıl icazet aldıkları bilinmese de, sanki icazet verilmişçesine kitleleri Taksim'e çağırılmışlardı.

Gidildi...

Tek tek gidildi...

Polis barikatları, gaz bombaları, coplarla karşılandı.

"1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" çağrıları yapanlar ortalıkta yoktu.

Sendikalar yoktu!

Konfederasyonlar yoktu!

Legal sol partiler yoktu!

Legalizme payandalanmış sol örgütler yoktu!

Tüm yokluğa rağmen Taksim'e girmek için bir avuç insan saatlerce polislerle çatıştılar.

Bugün bir kez daha aynı icazet oyunu sergilendi.

Yapılan pazarlıklar bir sonuç vermemişse de, yapılmak istenen AKP'ye "demokrat" görüntüsü verecek bir 1 Mayıs gösterisi düzenlemektir.

Pazarlıklar 1 Mayıs'ın "tatil günü" ilan edilmesi ve Taksim "yasağı"nın kaldırılması karşılığında AKP'ye destek vermek için sürdürüldü.

İcazetin de bir sınırı vardı.

Olmadı!

Anlaşamadılar!

Pragmatizmin ve ilkesizliğin egemen olduğu, fırsatlardan yararlanmanın marifet sayıldığı, AKP'yle yapılacak pazarlıklarla "kazanımlar" elde edileceğine inanıldığı bir dönemde bunlar oldu.

Devrimci mücadelenin zayıfladığı, güçsüzleştiği açıktır. Ama devrim mücadelesi ne kadar zayıflarsa zayıflasın, güçsüzleşirse güçsüzleşsin, işçi sınıfı ve onun siyasal güçleri kendi bağımsız varlıklarıyla var oldukları sürece gelecek vardır.

İşçi sınıfının ve devrimci mücadelenin, egemen sınıfların icazetiyle, siyasal iktidarların siyasal çatışmalarda desteklenmesiyle elde edeceği hiçbir şey yoktur.

Herşeyden önce kendi gücümüze, kendi siyasal çizgimize, işçi sınıfının ideolojisine güvenmek gerekir.

Sonra işçi sınıfı ve sol saflardaki oportünistlerin, legalistlerin, pragmatistlerin gücünün kırılması gerekir.

Bunları gerçekleştirmenin tek yolu, doğru devrimci çizgide, tutarlı ve ilkeli bir işçi sınıfı politikası üzerinde mücadeleyi sürdürme kararlılığıdır.

Ve 1 Mayıs, bu kararlılığın bir ifadesi olmalıdır.

Askeri darbe ile şeriat düzeni arasına sıkıştırılmış bir ülkede işçi sınıfının bağımsız bir siyasal güç olarak tarihsel görevini yerini getirmesinden başka seçenek yoktur.

Düşmanın çokluğuna, sayımızın azlığına bakmaksızın, 1 Mayıs'ta, "Tek Yol Devrim" sloganıyla sol yumruklarımızı gökyüzüne kaldıralım.

Bunun için konfederasyonların şemsiyesine, AKP'nin icazetine, legalistlerin pankartlarına ihtiyacımız yoktur.

YAŞASIN 1 MAYIS!

TEK YOL DEVRİM!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik

DEVİRİMCİ GENÇLİK

<http://www.antioligarsikgenclik.com>

bilgi@antioligarsikgenclik.com